

במשנה: שוטחה לצורכה אבל לא לכבודו וכו'.

איבעיא: מה הדין שוטחה לצורכו ולצורכה?

א. ת"ש: שוטחה לצורכה - הא לצורכו ולצורכה - לא.

- ודחי' מסיפא 'אבל לא לכבודו', הא לצורכה ולצורכו שפיר - אלא שאין לדייק מהך

ב. ת"ש: לא ישטחנה ע"ג מטה או מגוד לצרכו, אבל לצרכה כן

נודמנו לו אורחים - לא ישטחנה בין לצורכו בין לצורכה!

- שאני שם שכאילו שורפה! או משום עין הרע או משום גנבים.

ג. ת"ש: הכניסה לרבקה ודשה כשירה, בשביל שתינק ותדוש לצרכו

ולצרכה - פסולה.

- שאני כאן 'אשר לא עבד בה' - מכל מקום.

והך דרישא דמי לדתנן: שכן עליה עוף - כשירה, עלה עליה זכר - פסולה.

כר"פ דכתיב עבד וקרינן עובד, דומיא דעבד דניח"ל, - ולא פשמינן

כלי כסף וכלי נחושת משתמש בהן וכו'.

ת"ר: המוצא כלי עץ - משתמש בהן בשביל שלא ירקבו,

כלי נחושת משתמש בחמין אבל לא ע"י האש מפני שמשחיקן.

כלי כסף משתמש בהן בצונן אבל לא בחמין, מפני שמשחיקן.

מגריפות וקרדומות משתמש בהן ברך, ולא בקשה, מפני שמפחיתן.

כלי זהב וכלי זכוכית - לא יגע בהן עד שיבא אליהו.

כדרך שאמרו באבירה כך אמרו בפקדון[ר"ש] שהלכו בעליהן למה"י.

מצא שק או קופה [וכל דבר] שאין דרכו ליטול - הר"ז לא יטול.

♦ ד' והתעלמת פעמים שאתה מתעלם, בכהן בבית הקברות, או זקן

ולא לפי כבודו, או שמלאכתו מרובה משל חבירו.

לא ללמד לכהן בבית הקברות - דפשיטא.

א. שאין עשה דוחה ל"ת ועשה

ב. לא דוחים איסור מפני ממון.

לא ללמד לשלו מרובה משל חבירו שגלמד 'אפס כי לא יהיה בך אביו'

שלך קודם לשל כל אדם.

-אלא אלא לזקן ואינו לפי כבודו.

ל: רבה: ♦ רבה: הכישה - חייב בה.

שישב לפניו, וזרק צרור על עיזים, שהתחייב בהם ושיחזירם,

איבעיא לה: דרכו להחזיר בשדה ולא בעיר, מהו?

אם השבה מעליא בעי, וכיון שאין דרכו להחזיר בעיר - לא לחייב.

או: בשדה התחייב, התחייב גם בעיר - תיקו.

רבא: כל שבשלו מחזיר - גם בשל חבירו מחזיר,

וכל שבשלו פורק וטוען - גם בשל חבירו פורק וטוען.

ריב"ז מצא בדרך אדם שטעון משא עצים ועמד לפוש, וביקש ממנו להטעינו,

שאלו כמה שווה א"ל חצי זה הביא לו חצי זה והפקירם, זכה בזה

והביא לו שוב חצי זה, והפקיר, וכשראה ששוב בא לזכות אל

שמפקיר לכו"ע ולא לך, ולא שמהני בכה"ג דהא לב"ש: הפקר

לעניים הפקר, ולב"ה עד שיהא הפקר לעניים ולעשירים כשמוטה.

אלא באמת הפקיר לכו"ע, ורק דחאו בדיבור בעלמא,

ורב"ז נהג עמו לפניו משורת הדין, שהרי היה זקן ואינו לפי כבודו.

תני רב יוסף: 'והודעת להם' - זה בית חיהם, 'את הדרך' - זו גמ"ח,

'אשר ילכו' - זה ביקור חולים,

והיינו בן גילו שנוטל אחד מששים בחליו, ואפי"ה צריך ללכת אליו.

'בה' - זו קבורה. ולא גמ"ח - וצריך לזקן ואינו לפי כבודו

'ואת המעשה' זה הדין

אשר יעשון - זו לפניו משורת הדין. - ר"י: ירושלים חרבה מפני

שהעמידו דיניהם על דין תורה, ולא נהגו לפניו משורת הדין.

משנה. אי זו היא אבידה? מצא חמור או פרה רועין בדרך אין זו אבידה,

חמור וכליו הפוכין, פרה רצה בין הכרמים - הרי זו אבידה.

החזירה וברחת, החזירה וברחת, אפילו ארבעה וחמישה פעמים

- חייב להחזירה, שנא' השב תשיבם.

היה בטל מסלע לא יאמר לו תן לי סלע, אלא נותן לו שכרו כפועל.